

Kap. 3.

Flerparten tror, at de i § 67 omhandlede Arbejdsanstalter for Uinterne bør have en saadan Betydning, at alle de Personer, som paa Grund af ufredelig og uordentlig Levnet ikke egne sig til at forsyrges i Kommunerne eller til at være sammen med ordentlige og fredommelige Folk, fra de mindre Kommuner sendes herhen til stadig Forsørgelse, og at der som Følge heraf, og for at forhindre en uheldig Sammenblanding i Kommunerne Fattiggaarde, er Grund til at forbyde, at saadanne Individuer overhovedet forsyrges i de samme Anstalter, hvor gamle eller svagelige Personer eller Børn anbringes. Den foreslaaede Afspærring vil meget vanskelig lade sig gennemføre i Landkommunernes Fattiggaarde; ogsaa turde der være nogen Grund til at befrygte, at enten økonomiske eller andre Hensyn vilde friste Kommunerne til at være mindre nøieregnende med, hvilke Personer der anbragtes i Fattiggaarden, naar Loven ikke indeholdt et udtrykkeligt Forbud imod overhovedet at anbringe en vis Klasse Personer i disse Anstalter. Tallet af saadanne Personer er heldigvis sjelden meget stort i Landkommunerne, og en egen afsondret Forsørgelse for ganske enkelte Personer vilde i mange Tilfælde blive dyrere end en Forsørgelse i Amtets Arbejdsanstalt. Hovedfeilen ved vore Fattiggaarde er utvivlsomt den, at de skulle optage til Forsørgelse saavel de Personer, hvis Liv og Wandel kræve det strengeste Tilsyn, som de, der have berettiget Krav paa en mild og hensynsfuld Behandling, og dertil endnu skal modtage Børn til Opdragelse. Denne Sammenblanding giver Anstalten en ubestemt Karakter og tvinger den til at anlægge Regler for Forsørgelsen, som ikke egentlig passe for nogen Klasse, fordi den er lempet efter dem alle. Som man pleier at udtrykke sig, bliver Behandlingen ubillig og uønskelig haard imod Nogle, medens den til samme Tid ikke er streng nok imod Andre; at et saadant Blandt Selvfald ikke er heldigt for Børneopdragelsen, er indlysende.

For paa dette Punkt at komme til en heldig Forandring, der paa ingen Maade vilde gøre de almindelige Fattiggaarde overflødige, men tværtimod gjøre det muligt for dem at blive virkelige Pleie- og Opdragelsesanstalter, antager Flerparten, at man paa den ene Side bør give Amtsarbejdsanstalterne en saadan Indretning, at de kunne optage alle vagabonderende og uordentlige Personer indenfor Amtsrædskredsen til stadig Forsørgelse, hvad der selvfølgelig ikke forhindrer, at Enkelte, som enten vilde forsyrges sig selv eller af anden Marsag, kunde tages ud efter kortere eller længere Tids Forløb, og paa den anden Side ikke blot give Kommunerne Ret til at sende dem herhen, men endog gjøre dem dette til Pligt, naar de høre til den Klasse Individuer, der paa Grund af uordentlig Levnet ikke egne sig til Forsørgelse i Kommunerne. Udvalget er enig om, at praktiske

Hensyn kan tale for at tillade en aldeles midlertidig Anbringelse, indtil anden Foranstaltning kan træffes, og i Genhold hertil stilles Vædringsforslaget Nr. 11.

Forsvrigt skal Flerparten om de i § 67 omhandlede Amtsarbejdsanstalter bemærke, at det haaber, at disse ikke blot skulle blive et passende Forsørgelsessted for de ovenfor omhandlede Personer, men at de ogsaa skulle afgive det fornødne Baand i Fattigbestyrelsernes Haand til at lægge Baand paa og værges sig mod uberettigede Fordringer om Fattighjælp. De hidtil gjældende Bestemmelser om det offentlige Fattigvæsen have netop i høj Grad manglet et saadant Middel mod den Demoralisation, som man i denne Retning af og til har sporet. Det vil formentlig erkjendes, at det Tryk, som møder Individet, førend dette endnu har forlangt eller modtaget Fattighjælp, er af langt større Virkning end en strengere Behandling, efter at Hjælpen er tilstaaet. Tilstedeværelsen af Amtsarbejdsanstalterne, hvor der paa Grund af den sig der opholdende Befolkningens Ensartethed kan anlægges passende Dvang, vil da, som Flerparten tror, efterhaanden fremkalde en Fornemmelse af noget Ubehageligt, den vil snart fremkalde en klar Bevidsthed om den Myndighed, som ligger i Fattigbestyrelsens Haand, og saaledes øve et Tryk paa Individet netop paa den Tid, da dette gjør mest Virkning. Erfaringen vil snart lære de vedkommende Personer, hvilke Kvalifikationer der er udfat for at komme til Anstalterne, og der er neppe nogen Grund til at frygte, at ogsaa andre Fattige af denne Marsag skulle afholde sig fra at forlange den Hjælp, de trænge til.

Til § 33 har Udvalget stillet to Vædringer, som ikke ere af nogen indgribende Betydning. Udvalget er nemlig fuldkommen enig med Lovforslagets Rante, at Tilsynet med de Fattiges Forsørgelse lægges i de overordnede kommunale Myndigheders Hænder, paa Landet altsaa Amtsrædene og i Kjøbstæderne og Kjøbenhavn Indenrigsministeren. Derimod tror det ikke, det vil være nødvendigt at oprette en særskilt Lønnet Post for dette Tilsyns Styld, og det foreslaar derfor at lade 2det Punktum af § 33, 1ste Stykke, udgaa.

Den i samme Paragraf, sidste Stykke, giivne Regel, at nye Arbejds- og Forsørgelsesanstalter ikke maa tages i Brug, førend de af vedkommende overordnede Myndighed ere godkjendte som svarende til deres Bestemmelse, kan Udvalget fuldkommen tiltræde; men det tror ikke, den er omfattende nok. I Sognekommunerne vil det ofte have sin Vanskelighed at skaffe den fornødne tekniske Indsigt ved Planers Afværelse til saadanne Anstalter, og naar de da være byggede og stode færdige, og de saa befandtes ikke at kunne godkjendes, vilde dette forvolde megen Ulempe og Bekostning, som kunde været sparede, saafremt Planen iforveien var bleven underkastet sagtyndig Prøvelse. Da det nu maa antages, at Regjeringen gennem sine Tek-